

Régi szobrok és új képek a muzeumi kupola alatt

Megérkeztek az elköltözött Bathory Erzsébet és a Rabiga utódai a szegedi muzeumba

(A Délmagyarország munkatársától) Nemrég adtuk hírt arról, hogy egy akció eredményeként a Szépművészeti Múzeum igazgatója elvitte Szegedről az itt állami letétbe helyezett Bathory Erzsébet című képet, a Babiga-val és több más képtársával együtt. Ezeknek a képeknek nagyrészt az volt a bűnük, hogy ruhátlan nők, vagy férfiak képviselték annak az ihletett órának művészi hangulatát, amelyben alkotójuk örök életre hívta őket. Az akció célt ért: a képek elköltöztek és a szegedi muzeumban megüresedtek a falak. A megállapodás szerint az elvitt képek helyébe más képeket adott át Szegednek a Szépművészeti Múzeum s így a kopasz falakat ismét be lehetett népesíteni. A képek már meg is érkeztek, elrendezésük már meg is történt. S aki ma belép a muzeum kupolája alá és végigtekint azokon a falakon, ahol néhány héttel ezelőtt még a bűnös festmények függtek: nem tud szabadulni attól az érzéstől, hogy itt valami nincs egészen rendjén. Hiába takarják el úgy-ahogy az új képek a régiak helyét: egy-egy szög, néhány kopás a falon megmutatja, hogy valami új rendszer új elrendezést eredményezett ugyan, de rendet nem tudott teremteni.

Az egyetlen Csók

Azt a képet, amelyet az említett akció eredményeként szállítottatott el Szegedről a Szépművészeti Múzeum, Csók István festette. Nem célunk ennek a cikknek keretében méltatni Csók művészeti jelentőségét, csak azt említjük meg, hogy egyéb vonatkozású művei mellett azokkal ért el legnagyobb hatást, amelyek az emberi test színeinek, formáinak örök változását tárták a műelő közönség elé. Ez a változás az élet és halál perpetuum mobile-ja: az élettől és erőteljességtől duzzadó test mellett az elmulás foltjai jelennek meg egy-egy megörökített árnyalatban, vagy mozdulatban. Nem szimbolizált és nem stilizált, hanem őszintén, meztelenül mutatta meg az embert. Ilyen őszinte emberi arcokat és emberi testeket öltöztetett fel lelkével Bathory Erzsébet című képén is. Ez a kép szegedi viszonylatban a múlté: a múzeumnak már csak egyetlen Csók-képe maradt meg és marad meg mindaddig, míg újabb akció ezt is el nem költözteti: a Magdolna. Ott függ most is, ahol eddig a helye volt: a kupolába torkolló folyosón. Kissé eldugva ugyan a homályba, mert hiszen az a lepel, amely testét takarja, nem főd el minden színt ezen a csodálatos művészettel megfestett női alakon. Emellett az egyetlen megmaradt Csók-kép mellett függött hajdan a Rabiga: boldog korzák művészi hagyományain felépült temploma volt ez a kép a színeknek és vonalaknak. Ez is elment s ma más képek foglalták el a trónt a falakon.

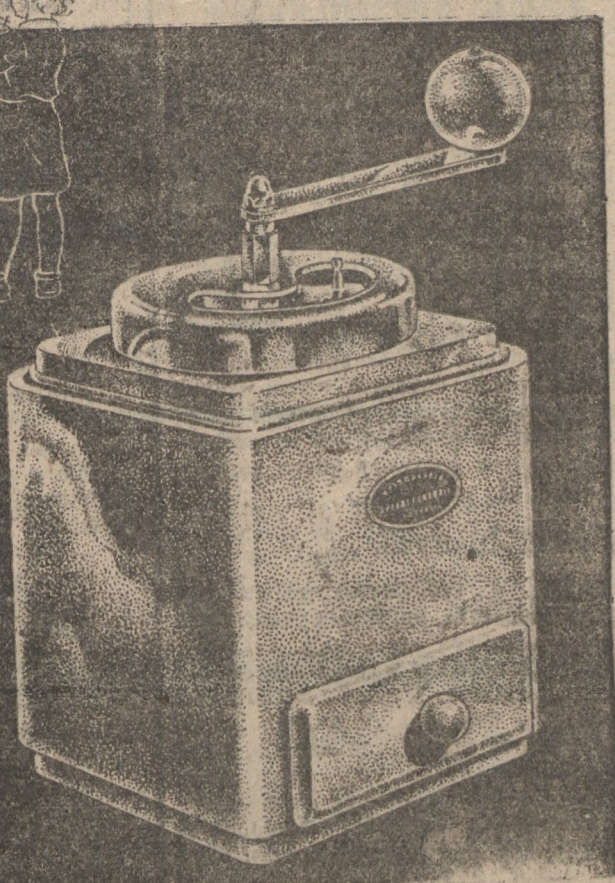
Új rend a kupola alatt...

Mielőtt tovább mennénk: nem szándékunk az újabb képek művészi értéke feletti döntést megellebbezni. Elismerjük, hogy szép képek, művészek alkották és képességük legjavával kívánták szolgálni ezeken a képeken keresztül az emberiség kulturáját. S ha mégis van valami észrevételünk, akkor az arra az elrendezésre vonatkozik, amelynek alapján felsorakoznak most ezek a festmények a régiak helyén.

Kezdjük azzal, hogy Kaczián Golgothája és Hegedűs Madonnája más elhelyezést kíván. Mert a két mélyen vallásos téma mellett nem sorakoznak fel olyan képek, amelyek a további szemlélődés során megtartanák ezt a religionális hangulatot. Hogy ez mennyire lényeges szempont, arra semmi sem nyújt beszédesebb példát, mint az, hogy a külföldi muzeumokban majdnem mindenütt külön terme van a vallási vonatkozású képeknek. A nézőnek ugyanis nem lehet mindegy, hogy a Golgotha mellett egy ugyancsak művészi értékű, de egészen más területen mozgó alkotást lát, amelynek címe például Aratólány. Mert a szegedi muzeum kupolája alatt jelenleg ez a helyzet. A Kaczián-kép mellett szinte helerikolt a világba Bernáth Aratólány-a. A következő kép Papp: Tátrai tájkép-e, amely viszont nem tud éket venni a soron következő Parobek: Cipányok című kép hangulatának és golgothai szomorúságának éles kontrasztja közé. Néhány modern kép után következik Csók István Madonnája. Ez szerepel a képek felsorolásánál és az egész ma-

A kávéfőzés történetéhez

Modern kávédaráló a közepes méretű háztartásban már jóformán senkinek nem látható. Alakja eltér a régi kávédarálóktól és a mai modern konyhákhoz igazodik. Egyszerű, szép forma, rá tekinteni is kellemes.

Két kávédaráló

kell a kávéfőzéshez. Az egyik az, amellyel a kávé megdaráljuk. A legegyszerűbb házi asszonynak is nélkülözhetetlen segítője ez.

A másik az a kávédaráló, amely a Franck kávépötlék jólismert kék-barna dobozán látható. Ez is ajánlatos, mégpedig minden kávéitalhoz! Ez adja szép, sötét-barna színét, különleges, tökéletes ízt és azt a kiváló zamatát, amely mindennapi kávékat előttünk olyan kíváncsossá teszi. Ha csak rá gondolunk, máris érezzük pompás illatát.

Franck

kávépötlék

